

ریا حیر الشریعة

در ترجمه

دانشمندان بانوان شیعه

جلد سوم

تألیف

آقای شیخ زیح... محلاتی

حق طبع محفوظ است برای مؤلف
ناشر

دارالکتب الاسلامیه

شیخ محمد اخوندی

بازار سلطانی طهران

شهرش قاسم در زمین کربلا آمدند و قاسم در رکاب آنحضرت بدرجه رفیعہ شہادت رسید
چنانچه تفصیل آنرا در کتاب نامبرده ذکر کرده ام و این مخدره از بانوان دشت کربلا و
و در اسیری و مصائب اہلبیت سہیم و شریک بود -

ام البنین والدۃ قمر بنی ہاشم حضرت ابی الفضل علیہ السلام

ابن بانو اگر چه در زمین کربلا حاضر نبود ولی چہار جوان او در کربلا
شہید شدند کہ بعد از وقعہ کربلا از نالہ و کریہ آرام نشد تا بجوار حق پیوست و بانوانی
کہ از کربلا مراجعت کردند بمدینہ در خانہ ام البنین ہر اسم عزاداری قیام مینمودند و
ہمی بگریست تا اینکہ در مدینہ بجوار حق پیوست .

نامش فاطمہ و بکینہ معروفہ اند و او دختر حزام بن خالد بن ربیعہ بن عامر المعروف
بالوحید بن کلاب و قیل عامر بن صعصعہ بن ربیعہ بن الوحید بن کعب بن عامر بن کلاب
و مادر ام البنین لیلی دختر شہید بن ابی بن عامر بن ملاعب الاسنہ است کہ نامش مالک
بن جعفر بن کلاب است.

ماہقانی در تنقیح المقال گوید ام البنین اسمش فاطمہ دختر حزام بن خالد بن
ربیعہ بن عامر بن کلاب است امیر المؤمنین علیہ السلام بابرادرش عقیل فرمودند : می خواہم
زنی برای من خواستگاری بنمائی کہ از خاندان شجاعت بودہ باشد و بسی قوی پنہ و
شیر دل باشد و عقیل بن ابی طالب چون نسابہ بود در علم اسباب مہارتی بکمال داشت و
نساب عرب را کامل مطلع بود عرض کرد یا سیدی چنین زن برای چہ می خواہی حضرت
فرمود برای اینکہ فرزند شجاع و دلیر آورد عقیل گفت چنین زن در میان قبیلہ بنی کلاب
میباشد و او ام البنین دختر حزام بن خالد کلبی است .

برای اینکہ در میان قبایل عرب شجاع تر از پدران او نیست و در جہالت و فرسویت
کسی را ہمردی نمیشناسند و در حق پدران آنها لبید اذ برای نعمان بن منذر ملک حمیرہ
این اشعار بگفت .

نحن بنو ام البنین الاربعة

ونحن خير عامر بن صعصعة المضار بن الهام وسط الجمجمة
وليد هنگامی که این اشعار بگفت کسی از عرب بر او انکار نکند و از آن
طائفه است ابو برّ کسی که در عرب شناخته نمیشود که شجاعت را از ایشان باشد غیر جنابت
بالعمر المؤمنین پس امیر المؤمنین ع ویرا بعقد خود در آورد و اول از او قمر بنی هاشم
متولد گردید بعد عبدالله بعد جعفر بعد عثمان متولد گردید
و هر چهار تن زمین کربلا شهید شدند و عقب ام البنین از قمر بنی هاشم از پسرش
عبدالله بن قمر بنی هاشم بسیار شدند .

قال الماقداني ويستفاد قوة ايمانها وتشيعها من حيث ان بشير كلمانعي اليها بعد ورود
المدينة احدا من اولادها الاربعة قالت مامعناه اخبرني عن ابي عبدالله الحسين ان اولادي
ومن تحت الخضرا كلهم فداء لابي عبدالله الحسين فلما نعى اليه الحسين قالت قطعت نياط
قلبي فان علقتها بالحسين ليس الا لامامته ع وتهون علي نفسها موت مثل هؤلاء الاشبال
الاربعة ان سلم الحسين وذلك يكشف عن المرتبة الرفيعة في الديانة ولا يخفى اني لم
اظفر على مستند ما ذكره من مكالمه ام البنين مع بشير الا انه اعلم بما قال

حاصل فرمایش ایشان است که چون بشیر وارد مدینه گردید از قبل زین العابدین
که خبر دهد مردم را از ماجرای اهل بیت ام البنین او را ملاقات کرد فرمود ای بشیر از
حسین چه خبر آوردی بشیر گفت ای ام البنین خدا یتعالی ترا صبر دهد که عباس تو کشته گردید
ام البنین فرمود از حسین خبر ده بالاخره یکی یکی خبر قتل فرزندان را باو داد ام البنین
همی خبر از حسین میگرفت و گفت فرزند من و آنچه در زیر آسمان است فدای حسینم
باد بشیر خبر قتل آن حضرت را باو داد صیحه کشید و گفت ای بشیر رک دلم را پاره
کردی و صدا بناله و شیون بلند کرد .

مامقانی گوید این شدت علاقه کاشف از بلندی مرتبه او در ایمان و قوت معرفت او
بمقام امامت است که مرگ چهار جوان رشید خود را که نظیر ندارد سهل میشمارد
و علامه سماوی در ابصار العین گوید که ام البنین همه روزه در بقیع میرفت و مرثیه

می خواند بنوعی که مروان با آن قساوت قلب گریه می کرد و اشک های خود را با دستمال پاك مینمود و هنگامی که زنها او را ام البنین میگفته اند و تسلیت میدادند این ابیات را انشا کرد.

لا تدعوني ريك ام البنين	تذکرنی بلیوث عرین
كانت بنون لی ادعی بهم	والیوم اصبحت ولامن بنین
اربعة مثل نسور الربی	قد واصلوا الوت بقطع الوتین
تنازع الخرصان اشلا اعهم	وكلهم امسوا صریعا طعین
فلیت شعری اکما اخبروا	بان عباساً قطیع الیدین

یعنی ای زنان مدینه دیگر مرا ام البنین نخوانید و مادر شیران شکاری ندانید مرا فرزندانمی بود که بسبب آنها مرا ام البنین میگفته اند و اکنون صبح کردم که دیگر برای من فرزندی نیست چهار باز شکاری داشتم که آنها را نشانه تیر کردند و درك و بتن آنها را قطع نمودند و دشمنان بانیزهای خود ابدان طیمه آنها را از هم متلاشی کردند و شام کردند در حالی که همه آنها بروی خاک با جسد چاك چاك افتادند ای شکاش می دانستم آیا چنین است که مرا خبر دادند باینکه دستهای فرزندت قمر بنی هاشم را از تن جدا کردند.

و نیز در ابصار العین ابیات ذیل را با ام البنین نسبت داده است

یامن رای العباس کر	علی جما هیر النقد
و و راه من ابناء حید	رکل لیث ذی لبد
بنثت ان ابنی اصیب	برأسه مقطوع ید
ویلی علی شبلای و مال	برأسه ضرب العمد
لو کان سیفک فی	یدیک لما دنی منه احد

حاصل مضمون دلخراش این ابیات آنکه ای کسی که فرزند عزیز من عباس را

دیده ای که بآدمشمن در قتل است و آن فرزند حیدر کرار پدر و ار حمله میافکند و فرزندان دیگر علی مرتضی که هریک شیر شکاری هستند در پیرامون او قتل میدهند آه

که خبر بمن رسیده است بر سر فرزندم عباس عمود آهن زدند در حالی که دست در بدن نداشت ای وای بر من چه بر سرم آمد وجه مصیبت بر فرزندانم رسید اگر فرزندم عباس را دست در تن بود کدام کس جرئت داشت که بنزدیک او بیاید) و از اعقاب قمر بنی هاشم فضل بن محمد بن فضل بن حسن بن عبید الله بن عباس بن امیر المؤمنین است که مرثیه ذیل را برای جد خود انشا کرده

انی لا ذکر للعباس موقوفه	بکر بلا و هام القوم یختطف
بعضی الحسین و یجمعه علی ظمأ	ولا یولی ولا یثنی فی مختلف
ولا اری مشهد ایوما که مشهده	مع الحسین علیه الفضل و الشرف
اکرم به مشهد ابانت فضیلته	و ما اضاع له افعاله خلف

ام لیلی والدۀ علی اکبر ع

بانوی حرم حضرت والای حسینی ع دختر ابو مرثه عروۀ بن مسعود ثقفی و مادر ام لیلی میمونۀ دختر ابوسفیان بن حرب بود.

و در خیرات حسان گوید لیلی بنت ابی مرثه بن عروۀ بن مسعود بن معبد الثقفی است اشهر و اعرف زنان عصر خود بوده و در شأن و جلالت بالاتر و والاتر بوده پدرش از قبیلۀ مختار بن ابی عبیده ثقفی است و مادرش از نژاد ابوسفیان اموی است از این جاست که روزی معاویه گفت میدانید امروز خلعت خلافت شایسته پیکر کیست حاضران هر يك چیزی گفته اند معاویه گفت شایسته مقام خلافت امروز علی بن الحسین است که از لیلی بوجود آمده است چه در وی خوشروئی ثقیف و سخا بنی امیه و شجاعت بنی هاشم جمع است شرفی که در میان نسوان آن عصر باین مستوره خدر عفاف نصیب شد هم بستری با حضرت حسین و شرف ثانوی ولادت با سعادت علی بن الحسین (ع) و در اشعار مشهوره که علی بن الحسین را مدح کردند اشعار باین شرف شده است یعنی از این عقیقه نام برده اند -

محمد بن احمد بن ادریس حلی رضوان الله علیه در کتاب سرائر میگوید در